

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Sanctis cum Arnulpho, ob spem lucri spiritualis, suaue esse, pati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

S. Augustin. in Psal. 81. perferunt; ita iusti, certi de futuris gaudent, ut ait D. Augustinus, & ideo patientes in tribulatione sunt. Hoc est, quod Paulus patientes jubet esse spe gaudentes, & ipse Seruator, quia merces eorum copiosa est in caelis, gaudere Apostolos jubet. Tamen enim gaudium sit de bono praesenti, ea tamen est Christianae fidei speique certitudo, ut res etiam absentes repraesentet. Hinc Petrus hortatur communicantes Christi passionibus gaudere. Hinc illa Pauli ad Philippenses vox est: *Sed & si immolor supra sacrificium fidei vestra, gaudeo, & congratulor omnibus vobis; id ipsum autem & vos gaudete, & congratulamini mihi.* Imitati sunt hoc omnes, qui cum Davide dixerunt: *Inclinavi cor meum ad faciendas justificationes tuas in aeternum propter retributionem.* Hoc centuplum est, quod Dominus dandum, in tempore hoc, cum persecutionibus, pronuntiavit. Quod de spirituali gaudio interpretantur S. Gregorius, Augustinus, Cassianus.

II.

Exemplum illustre huius gaudij fuit Arnulphus monachus Ordinis Cisterciensis, quem Hieronymus Platus scribit, in summis morbi cruciatibus, non, more Stoicorum, sed Christianorum, dixisse, *Quam suave est!* Nam cruciatus acerbissimos, affirmabat sibi dulcissimos esse, propter spem caelestis retributionis. Quin & dicebat, se hos ipsos dolores, centupli loco, habere, & hac doloris acerbitate carere nolle, non modò pro illis, quas reliquerat, opibus (erantque non exiguae) sed etiam, si centum partibus fuissent ampliores. Si igitur operarium non piget laboris, spe denarij diurni; si miles per tela, per ignes, per hostes ruit, allectus praeda & adeptione spoliatorum; cur nos non potiùs, cum enumeratis, gaudeamus, & Deo gratias agamus, cum ingruit tentatio, aut tribulatio, quae est quaedam lucrandi caeli occasio, quam ut divinam providentiam protectionemque; calumniemur? Nullus opifex accusat eum, à quo illi labor offertur. Laborem quaerit, ut mercedem inueniat. Non tam laborem Deus, cum tentari nos sinit, quam mercedem cogitat praeparare. Et querimur? & lucri causam Conditori nostro opprobriamo? Quòd si per totam vitam lucrari caelestem gloriam consultum est, cur non sit etiam in morte? Laborat tunc maximè aduersarius nos, ster, videns, quia *medicuum tempus habet*, quo nos perdere possit;

cur

cur non & nos tunc vellemus pugnare, quando nobis modicum tempus superest, ad coronas in celo multiplicandas? Si tentationum & præmiorum momenta rectè inter se se conferre volumus, nimis exiguas dicemus esse quascumque tentationes, quæ in tantæ gloriæ transeunt perennitatem. Certè Theodorus Studita scribit, passiones huius temporis, quia non sunt conditionis ad futurâ gloriâ, diuinâ quadâ negotiatione commutari. Quem poenitet plumbum expendere pro auro? stipulam pro gemma? diuitem vult facere DEVS, quem finit incidere in calamitatem; gloriosum, cui vel in ultimo spiritu offert vincendi occasionem. Et sanè, *quàm diu in mundo viuimus, sine tribulatione, & tentatione esse non possumus*, ait S. Scriptor. Ac rursus: *Non est aliquis Ordo tam sanctus, nec locus tam secretus, ubi non sint tentationes, vel aduersitates.* Non nesciunt hoc serui DEI, quia experiuntur.

Itaque ob immixtas tentationes, illi solùm scandalizantur, qui vias DEI ignorant; electi, teste Augustino, & ad ciuitatem DEI pertinentes, gaudiû percipiunt, propter jus, quod se ad illius possessionem habere, inde intelligunt. Sciunt enim, vt ait Bernardus, per multas tribulationes oportere nos intrare in regnû calorum. Sed neque illud nesciunt, Dominum DEVM esse cum homine in tribulatione, & iuxta hos, qui tribulato sunt corde. D. Paulus ad tertium vsque cælum raptus, prodigiosis tamen se tentationibus vrgeri sentiebat, stimulo carnis, & ab Angelo satanæ colaphizari. Nempe, vt D. Ambrosius obseruat, tentationes etiam perfectissimis, velut custodia quædam humilitatis adhibentur. *Sicut enim caro, quamuis præcipua sit, nisi sale aspergatur, corrumpitur; ita & anima, quantumuis perfecta, nisi assiduè salietur tentationibus, relaxatur.* Atqui est tentatio non medicina tantùm, sed etiam probatio. Qui enim in tentatione Deo seruit, seruus est utilis, & fidelis: neque iam mercenarius, sed quodammodo instar volonis, qui proprijs stipendijs militet. Ceteri, qui tunc tantùm sunt deuoti, quando illis bene est, & quando sunt in tranquillo, similes sunt ranis tantùm coaxantibus, quando serenum est cælum. *Confitebitur sibi, cùm benefeceris ei.* At Iob in medijs tribulationibus, sicut & Tobias, & ipse David,

Theod. Studita serm. 68. Rom, 8. 18.

Thom. de Kemp lib. 1. de Imit. c. 13.

III.

Aug. 4. de ciuit. cap. 7.

S. Bern. serm. 16. in Psal. 90. Act. 14. 22. Psal. 90. 15.

2. Cor. 12. 2.

S. Ambros. de 42. mansion. in del.

Eccl. 27. 6.

Zach 13. 9.

Sapi 7. 6.

Psal. 16. 3.

Psal. 48. 9.